

Прѣстѣпвахъ азъ едвамъ, едвамъ.
Кждѣ ли бѣхъ — не знаехъ самъ!
Два дѣня съ ягоди, съ трѣва
Откакъ се храняхъ. Но това
Не стигаше: жестокий мразъ
Скова безсилни ми нозѣ —
Виръ-вода бѣхъ отъналъ азъ . . .
Въ мигъ бѣсенъ вихрь се съвзѣ,
Кат' че налѣтъ ураганъ:
Затрѣска тъмниятъ балканъ,
Залюшкаха се клонове, —
Като че злобни духовѣ
Извиха се надъ тазъ гора,
Въ безумно дива си игра.
На бурята подъ грозний вой
И рукна буенъ дѣждъ порой
Наблизу тамо пещера
Съгледахъ, — да се отморя,
Дѣждѣтъ дор' сѣкне, се отбихъ.
И тамъ подъ нейний сводъ се свихъ.

XV

И уморена си глава
На хладний каменъ прислонихъ.
На бурята вѣвъ рева лихъ
Се вслушахъ . . . Рукналиятъ дѣждъ
Не сѣкваше . . . И изведнѣжъ
Долѣтъха до моя слухъ
Припрѣни стѣпки, говоръ глухъ . . .